

Když scházel se svahu zpět k molu, prudce se zastavil, jako by jej někdo polil studenou vodou. Za jedním ze stánků s rybami u mola byli tři muži, kterým se na světle leskly černé masky, ovázané kolem očí. Každý z nich měl v rukou malou dýku. Jorfeovi se zrychlil tep. Sledoval muže a s hrůzou si uvědomil, že se mu tahle situace zjevila už předchozího dne. Pozoroval je strnule, měl pocit, že se chystají zaútočit, a teprve po chvíli si povšiml směru jejich pohledů. Polil jej hněv. Pohledy banditů mířily přímo ke kapitánu de Loirovi, který od mužů nebyl daleko. Mladík se bez váhání vydal na cestu k veliteli a každým krokem zrychloval. *Co se to děje?!*

„Kapitáne, pozor!“ Jorfeus se zmožil jen na toto krátké zavolání. Ve stejný okamžik se zahalení muži jako na povel vyřítili ze své skrýše se smrtícími zbraněmi v rukou. Mladík nyní již běžel. Za běhu tasil kord a řítil se ke kapitánovi z opačné strany než muži. Kapitán, který si jej všiml teprve nyní, se na něj zkoumavě podíval. „Pozor, kapitáne!“ varoval jej opět mladík. Když si ostatní lidé všimli banditů, rozutekli se. Teprve při pohledu na přehající dav se kapitán otočil ke stánku, ale když spatřil muže, nohy mu zkameněly. V okamžiku, kdy jeden z banditů pozvedl svou zbraň ke smrtelnému útoku, přiřítit se Jorfeus a kapitána bez meškání odstrčil stranou, kde se šokovaný svalil do kupky sena.

Jorfeus se bil a nevnímal už ani strach a překvapení. Do vyprázdněného okolí se ozývalo řinčení zbraní, které do sebe v neustálém sledu narážely v útoku či obraně. Dokonce i námořníci na *Rebarundě* se zastavili v práci a sledovali boj z paluby. Mladík si toho letmo všiml a v duchu nadával neochotě mužů přijít mu na pomoc. Útočníci byli v přesile, ale jej poháněla zlost a nedovolila mu zbavit se zbraně. Odhodlaně odrážel útoky a sám prováděl výpady, ale dával pozor, aby se žádný z banditů nedostal ke kapitánovi.

Nejrozzuřenější z mužů neustále útočil a mladík se obával, aby udržel svou zbraň v ruce. Po chvíli však udělal maskovaný muž osudnou chybu, které jeho protivník využil, udělal rychlou otočku a prudký výpad a muže v masce propíchl svým kordem. Zbývající dva bandité byli překvapeni porážkou svého druha, ale jeden z nich využil mladíkova zaneprázdnění a vrhl se na bezmocného kapitána. Avšak Jorfeus si jej včas všiml, zbavil se na chvíli zbývajících nepřítelů a ohnal se po maskovaném muži, který se vrhl na kapitána. Nic netušícího banditu propíchl a muž padl mrtev kousek od hrůzou ochromeného kapitána. Poslední přeživší muž zděšeně pohlédl na své mrtvé společníky a rychle se stáhl do černé ulice. Jorfeus ho nechal běžet. Nyní již nic nehrozilo, a tak si očistil svůj kord, potřásněný krví, o slámu a schoval jej zpět do pochvy. Na okamžik spočinul na místě, udýchaný a zpocený. Navracejícím se davem lidí bzučel silící šum. Avšak největší ohlas přicházel z paluby *Rebarundy*, kde veselé poznámky doprovázel potlesk. Po chvíli se Jorfeův dech uklidnil. Došel ke stále strnulému kapitánovi, aby mu pomohl na nohy.

Vítr si pohrával s vlasy a košilemi důstojníků, kteří stáli jako sochy a nevěřicně zírali na mladíka.

„Ale...“

„Ale co?!“ skočil Kilombrigovi do řeči Jorfeus.

„Proč bojovat, pane?!“

„Protože je to jediná šance, jak se z toho dostat živý!“ prohlásil rozhodně mladík. „Navíc jsme všichni tušili, že ten čas přijde, otázka byla pouze kdy! A nyní nadešel!“

„Ale nastal příliš brzy!“ podotkl Rassi.

„Brzy?“ Jorfeus nevěřicně kroutil hlavou a vztekle se ušklíbl.

„Vy si snad myslíte, že kdyby k boji došlo za tři hodiny, že by v tom byl rozdíl?“

„Jen se domnívám, že bychom byli na útok připraveni, pane!“ stál si za svým tvrdošijně Rassi.

„Připraveni?“ Jorfeus nechápal zbedněnost důstojníků a v očích mu plály ohnivé jiskry. „Vše by bylo horší! Získali bychom náskok, který by oni poté v rekordním čase smazali! Hráli by si s námi jako kočka s myší. Opravdu si stále myslíte, že bychom byli připraveni?“ Důstojníci mlčeli. „Dobrá! Na řeči není čas! Každá minuta je drahá!“ prohlásil Jorfeus, a aniž by čekal na reakci důstojníků, přešel k zábradlí kapitánského můstku a pohlédl na palubu.

Zatímco se dohadovali, po palubě se roznesla zpráva o situaci a námořníci se mezi sebou přeřvávali, avšak když spatřili důstojníka, jenž se k nim otočil, vmžiku utichli.

„Pánové, naši pronásledovatelé nás oklamali! Chtěli, abychom si mysleli, že jsme jim utekli, a my jsme jim na to skočili! Jak jste se zajisté přesvědčili, začínají nás dohánět!“

„Jsou spolčeni s peklem!“ prohlásil někdo, což vyvolalo debatu u všech pověřčivých námořníků.

„Ticho!“ Paluba okamžitě zmlkla. „Ať je to jak chce, ta loď nás dohání a zaručeně si nechtějí jen přátelsky povykládat!“

„Co tedy, důstojníku, radíte?“

„Jediná věc, která nás může zachránit, je boj!“ K jeho překvapení posádka přijala návrh lépe než důstojníci. Zůstali vyrovnání. Souhlasili s ním. *Každý z těch mužů na palubě by byl lepší důstojník, než ti, co jimi jsou!* pomyslel si.

„Ale vypadá to, že jich bude značná přesila!“ ozvalo se odněkud z paluby.

„Asi ano,“ souhlasil důstojník, „ale jestli chceme přežít, musíme se jim postavit. Proto bude naší výhodou je překvapit!“

„Co přesně myslíte tím *překvapit je?*“ ozval se nějaký muž po krátkém tichu.

„Na vysvětlování není čas! Když všichni přiloží ruku k dílu, pak se nám to zajisté povede!“ Jorfeus čekal protesty, ale žádné se neozvaly. „Všichni na svá místa! Vytáhněte děla! Dicston, Klitmontt, Stawquin a Vascott!“ křikl na čtveřici, zatímco se námořníci rozběhli na svá stanoviště. Přátelé se zarazili a otočili

se. „Budu vás potřebovat na velitelském můstku! Všechny! Rychle!“ prohlásil Jorfeus a otočil se k důstojníkům.

Jorfeus vzdorovitě hleděl kapitánu *Zaustu* do tváře a cítil chladnou čepel na svém hrdle. Stáli naproti sobě bez hnutí. Kapitán držel kord v napřážené ruce a mladík zlostí svíral ruce v pěst. *Proč mě už vlastně nepodřízl?* ptal se sám sebe, ale záhy si uvědomil, že je to jen výhrůžka.

„No tak, pane McBlacku!“ ozval se tlumený Bigssův hlas.

„Vy přece víte, že vás klidně na místě podřežu. Ale nač to krveprolití, když si můžete zachránit život?“

„Už jsem říkal, že nevím, o čem mluvíte!“ rozohnil se mladík.

„Nemusíte tak křičet. Tady vám to nepomůže!“ Kapitán okamžik čekal na důstojníkovu odpověď, ale když se nedostavila, pokračoval: „Co byste, pane McBlacku, říkal na to, že bychom uzavřeli dohodu?“

„Dohodu?“ ujišťoval se podezřívavě.

„Přesně tak,“ potvrdil kapitán a trochu odtáhl kord od mladíkova krku. „Nazvěme to dohodou příběhů! Já vám řeknu příběh jedné rodiny a vy my na oplátku povíte o té knize.“

„Jakou rodinu máte na mysli?“ zeptal se mladík a dělal, že ostatní podmínky neslyšel.

„Takže zvědavost působí!“ zvolal kapitán radostně. „Dobrá tedy!“ S tím se nadechl a začal: „Kdysi žila v zapadlém městě na řece Rejer jedna rodina. To město se jmenovalo Wahal.“ Mladík nechápavě naslouchal. „Byl to zapadákov. Ale přesto v tomto městě stál na náměstí dům a v něm bydlela ta rodina. Byla to rodina Steewena McBlacka.“ V Jorfeovi hrklo. „Rodina byla tříčlenná, ale rozšiřovala se zpráva, že se rodina rozroste o další krk. Po devíti měsících se ze žvástů stala skutečnost. Narodil se kluk, kterého pojmenovali Jorfeus.“ Mladíkovi ztvrdly rysy. „Ano, neobvyklé jméno. Proč jej nepojmenovali třeba Ignác, Edward nebo Orfeus? Nicméně hlava rodiny žila dvojitým životem.“ Jorfeus byl zlostí bez sebe.

„Co tím myslíte, že můj otec vedl dvojí život?“ zeptal se ostře.

„Pochopil jste,“ zasmál se pirát. „Věděl jsem, že vám to nikdy neřekl! Dobrá tedy: váš otec, pane McBlacku, byl obyčejný, sprostý pirát!“

Mladík ztratil dech. „To není pravda!“ vypravil ze sebe zmateně.

„Ale je to tak, pane McBlacku!“ odsekl nesmlouvavě kapitán.

„Ale kde jsme to skončili? Ach, ano!“ Bigss podstoupil o krok zpět a opřel se o židli. „Když chlapec dovršil věk jednoho roku, matka umírá. Po té události se otec zbavuje staršího potomka a svého místa kapitána pirátů, neboť věří, že se jeho žena dozvěděla o jeho pravém ‚povolání‘ a zemřela hanbou. Z nakradeného jmění si koupil obchod a dnes se vydává za poctivého královského obchodníka.“ Jorfeus zaraženě stál a uvažoval nad pirátovými slovy. Mrazilo jej při pomyslení, že

by měl muž pravdu.

„Jak se jmenovala jeho loď, nad kterou měl moc?“ hlesl po chvíli.

Kapitán se křivě usmál: „*Zaust*.“

„A první důstojník, jemuž otec loď přenechal?“ ozval se opět po chvíli překvapení.

„První důstojník a přítel vašeho otce jsem byl já!“ I přestože tušil správnou odpověď, byl Jorfeus v šoku. Nechtěl věřit tomu, že byl v podstatě vězněm na otcově lodi, že jej vydírá otcův někdejší přítel... A už vůbec ne tomu, že jeho otec byl pirátem.

„A co můj sourozenec?“ nezmohl se mladík na nic jiného než na další otázku.

„Je to smutné, když někdo nezná svou rodinu,“ řekl posměšně kapitán. „Ale přesto vám o něm moc neřeknu.“